ছূৰা - ১৩

বজ্ৰনাদ

(আৰ ৰা’দ ঃ ১৩)

মক্কাত অৱতীৰ্ণ

আল্লাহৰ নাম লৈ, যিজন ৰহ্‌মান, ৰহীম

পৰিচ্ছেদ - ১

১ আলিফ লাম মীম ৰা (—মই আল্লাহ, শ্ৰেষ্ঠ জ্ঞাতা, সৰ্বদ্ৰষ্টা)। এইবিলাক হৈছে গ্ৰন্থখনৰ (—কুৰআনৰ) আয়াতসমূহ। আৰু যি তোমাৰ প্ৰভুৰ পৰা তোমাৰ ওচৰত অৱতীৰ্ণ হৈছে সেইটো পৰম সত্য, কিন্তু অধিকাংশ লোকে বিশ্বাস নকৰে।

২ আল্লাহেই তেওঁ যিজনে মহাকাশমণ্ডলক উৰ্ধ্বত স্থাপন কৰিছে কোনো স্তম্ভ নোহোৱাকৈ— তোমালোকেতো এইটো দেখিছাই; আৰু তেওঁ আৰশ্বত (অৰ্থাৎ ক্ষমতাৰ মহাসিংহাসনত) অধিষ্ঠিত হ’ল, আৰু তেওঁ সূৰ্য আৰু চন্দ্ৰক (তেওঁৰেই প্ৰৱৰ্তিত নিয়মৰ) অনুগত কৰিলে। প্ৰত্যেকে আৱৰ্তন কৰিছে একোটি নিৰ্দিষ্ট কক্ষপথত। তেৱেঁই (প্ৰত্যেকটি) বিষয় নিয়ন্ত্ৰণ কৰে, তেৱেঁই বিশদভাবে বৰ্ণনা কৰে নিৰ্দেশাৱলী, যেন তোমালোকে তোমালোকৰ প্ৰভুৰ সৈতে সাক্ষাৎকাৰৰ বিষয়ে নিশ্চিত বিশ্বাস কৰিব পাৰা।

৩ আৰু তেৱেঁই সেইজন যিজনে পৃথিৱীক বিস্তৃত কৰিছে আৰু তাতে স্থাপন কৰিছে পৰ্বতমালা আৰু নদনদী। আৰু প্ৰত্যেক ফলৰ (তথা গছ-বন আদিৰ) ক্ষেত্ৰত তাৰ মাজত তেওঁ সৃষ্টি কৰিছে (বংশবৃদ্ধিৰ তথা ফল উৎপাদনৰ কাৰণে স্ত্ৰী-পুৰুষৰূপে) জোৰা-জোৰাকৈ দুটি দুটি। তেৱেঁই ৰাতিৰে দিনক আবৃত কৰে। নিসন্দেহে ইয়াত সাক্ষাৎ নিদৰ্শন ৰৈছে (সৃষ্টি-ৰহস্য সম্বন্ধে) চিন্তা কৰি থকা লোকসকলৰ কাৰণে।

৪ আৰু পৃথিৱীত আছে ওচৰা-ওচৰি পথাৰ, আৰু আঙুৰৰ বাগানবিলাক আৰু শস্যক্ষেত্ৰ আৰু খাজুৰৰ গছ— ভিৰ কৰি আৰু ভিৰ নকৰি— এইবিলাকক সিচা হয় একেই পানীৰে। আৰু সিবিলাকৰ কোনোবিধক কোনো বিধৰ ওপৰত প্ৰাধান্য দিয়া হৈছে আস্বাদনৰ ক্ষেত্ৰত। নিশ্চয় ইয়াত (আল্লাহৰ) বিশিষ্ট নিদৰ্শন ৰৈছে (তেওঁৰ মাহাত্ম্য বুজাৰ কাৰণে) বুদ্ধি-বিবেচনা প্ৰয়োগ কৰোঁতা লোকসকলৰ বাবে।

৫ আৰু যদি তুমি (কোনো বিষয়ত) আচৰিত হোৱা তেন্তে আশ্চৰ্যৰ বিষয় হৈছে সিহঁতৰ কথা— “কি! আমি যেতিয়া (মৰাৰ পাছত) ধূলি হৈ যাম তেতিয়া আমি সঁচাকৈয়ে নতুন জীৱন লাভ কৰিম নে?” এইবিলাকেই সেইবিলাক যিবিলাকে সিহঁতৰ প্ৰভুৰ প্ৰতি অবিশ্বাস পোষণ কৰে, আৰু ইহঁতৰেই— ইহঁতৰ ডিঙিত থাকিব শিকলি; আৰু ইহঁতেই হ’ব (দুযখৰ) জুইৰ বাসিন্দা, তাতেই সিহঁতে অৱস্থান কৰিব।

৬ আৰু (অবিবেচকৰ) ইহঁতেই তোমাক ভালৰ আগেই বেয়াক (লৈ আহিবলৈ) ততাতৈয়া কৰে, যদিও ইতিপূৰ্বে ইহঁতৰ আগতে বহু দৃষ্টান্ত গত হৈ গৈছে। আৰু নিশ্চয় তোমাৰ প্ৰভু (অনুতপ্ত) লোকসকলৰ কাৰণে সিহঁতৰ অন্যায় আচৰণ সত্ত্বেও ক্ষমাৰ অধিকাৰী, আৰু নিসন্দেহে তোমাৰ প্ৰভু প্ৰতিফল দানত অতি কঠোৰ।

৭ আৰু যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতে কয়— “কিয় তেওঁৰ ওচৰত তেওঁৰ প্ৰভুৰ পৰা কোনো নিদৰ্শন প্ৰেৰিত হোৱা নাই?” (ইয়াৰ কাৰণ এয়ে যে) তুমিতো এজন সতৰ্ককাৰীহে মাথোন, আৰু (পৃথিৱীৰ) সকলো জাতিৰ কাৰণে (তুমি হৈছা) এজন প্ৰথপ্ৰদৰ্শক।

পৰিচ্ছেদ - ২

৮ আল্লাহে জানে প্ৰত্যেক নাৰীয়ে যি গৰ্ভত ধাৰণ কৰে, আৰু যি জৰায়ুৱে শোষি নিয়ে (যাৰ ফলত ভ্ৰূণ নষ্ট হৈ যায়), আৰু যি বৰ্ধিত কৰে (যাৰ ফলত যথাসময়ত সুষ্ঠ সন্তান ভূমিষ্ঠ হয়)। আৰু তেওঁৰ ওচৰত প্ৰত্যেক বস্তুৰেই এক নিৰ্দিষ্ট পৰিণাম ৰৈছে (যি সীমা লঙ্ঘন কৰিলে সিহঁতৰ ধ্বংস অনিবাৰ্য)।

৯ তেওঁ অদৃশ্য আৰু দৃশ্য বিষয়ৰ জ্ঞাতা— মহামহিম, চিৰ উন্নত।

১০ তোমালোকৰ মাজৰ যিয়েই কথা লুকাই আৰু যি সেইটো খুলি কয় সেই সকলোৰেই (তেওঁৰ জ্ঞানগোচৰত) একেসমান, আৰু যি ৰাতিৰ ভাগত আত্মগোপন কৰে (অতৰ্কিতে আক্ৰমণ কৰিবলৈ) আৰু দিনৰ ভাগত (কুঅভিপ্ৰায়েৰে) বিচৰণ কৰে (সিহঁতৰ সকলোকে তেওঁ ভালকৈ জানে)।

১১ তেওঁৰ কাৰণে প্ৰহৰী ৰৈছে তেওঁৰ সন্মুখভাগত আৰু তেওঁৰ পাচফালে, এইসকলে তেওঁক ৰক্ষণাবেক্ষণ কৰে আল্লাহৰ আদেশক্ৰমে। আল্লাহে অৱশ্যে কোনো জাতিৰ অৱস্থাৰ পৰিবৰ্তন নকৰে যতক্ষণনেকি সিহঁতে নিজেই সেইটো পৰিবৰ্তন কৰে। আৰু যেতিয়া আল্লাহে কোনো জাতিৰ কাৰণে (সিহঁতৰ দুষ্কৃতিৰ পৰিণতি স্বৰূপ) অকল্যাণ ইচ্ছা কৰে তেতিয়া তাক ৰদ কৰাৰ উপায় নাই, আৰু সিহঁতৰ কাৰণে তেওঁৰ বাহিৰে কোনো অভিভাৱকো নাই।

১২ তেৱেঁই সেইজন যিজনে তোমালোকক বিদ্যুৎ দেখুওৱায় (বজ্ৰপাতৰ) ভয় উদ্দীপদ আৰু (বৃষ্টিপাতৰ) আশা সঞ্চাৰক; আৰু তেওঁ লৈ আহে (প্ৰাণসঞ্চাৰক) গধুৰ মেঘমালা।

১৩ আৰু ব্ৰজনাদে (তাৰ ভয়ঙ্কৰ ৰূপ সত্বেও তেওঁৰ) মহিমা ঘোষণা কৰে তেওঁৰ প্ৰশংসাৰ সৈতে; আৰু ফিৰিশ্তাসকলেও (তেনেকুৱা মহিমা ঘোষণা কৰে) তেওঁৰ ভয়ত; আৰু তেওঁ বজ্ৰপাত ঘটায়, আৰু সেইটোৰেদি আঘাত কৰে যাকে তেওঁ (শাস্তি দিবলৈ) ইচ্ছা কৰে; তথাপিও সিহঁতে আল্লাহৰ বিষয়ে তৰ্কাতৰ্কি কৰে, যদিও (সিহঁতে দেখিছে যে) তেওঁ ক্ষমতাত কঠোৰ।

১৪ সত্য-সত্যে প্ৰাৰ্থনা তেওঁৰ কাৰণেই। আৰু তেওঁক বাদ দি সিহঁতে (দেৱ-দেৱী, পীৰ-ফকিৰ প্ৰভৃতি) যিবিলাকৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনায় সিবিলাকে সিহঁতৰ প্ৰতি কোনো প্ৰকাৰেই সঁহাৰি নিদিয়ে (কিয়নো সিহঁতৰ নিজৰ ডুবিব ধৰা নাৱক লৈয়েই কুলহাৰা হৈ পৰিছে), তেন্তে (সিহঁতৰ অৱস্থা তাৰ নিচিনাই) যেন সি দুইহাত পানীৰ ফালে আগবঢ়াই দিছে যাতে সিটো তাৰ মুখত আহি পৰে,— কিন্তু সেইটো তালৈ নাপায়হি (অনুৰূপভাৱে আল্লাহক পোৱাৰ আশাত যিবিলাকে পীৰ-মুৰচিদক মধ্যস্থ ভাবে সিহঁতৰ ভাগত আল্লাহৰ নৈকট্যলাভ নঘটিব)। বস্তুতঃ অবিশ্বাসীহঁতৰ প্ৰাৰ্থনা ভ্ৰান্তিতে পৰাৰ বাহিৰে একোকে নহয়।

১৫ আৰু আল্লাহকেই **ছিজ্দা কৰে** (জীৱজন্তু) যিবিলাক আছে মহাকাশমণ্ডলত আৰু পৃথিৱীত, স্বেচ্ছাৰেই হওক বা অনিচ্ছাৰেই, আৰু সিহঁতৰ ছাঁবিলাকেও (ছিজ্দা কৰে) পুৱা আৰু সন্ধ্যা (এতেকে এই আয়াত পঢ়াৰ লগে লগে ঠিক ঠিকেই ছিজ্দা কৰা কৰ্তব্য)।

১৬ তুমি কোৱাঁ— “মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীৰ প্ৰভু কোন?” (সমুদায় বিশ্বচৰাচৰৰ লগত সঁহাৰি দি) তুমি কোৱাঁ— “আল্লাহ।” (অবিশ্বাসীবিলাকক) কোৱাঁ— “তেন্তে তোমালোকে তেওঁক এৰি দি অভিভাৱকৰূপে গ্ৰহণ কৰানে সেইবিলাকক যিবিলাকে নিজৰেই কাৰণে কোনো লাভ আহৰণ কৰাত সমৰ্থ নহয় আৰু ক্ষতিসাধনতো নহয়?” (পুনৰায়) কোৱাঁ— “অন্ধ আৰু চক্ষুষ্মান্ একে সমাননে, অথবা (অজ্ঞানতাৰ) অন্ধকাৰ আৰু (জ্ঞানৰ) আলোক সমতুল্য হয়নে? অথবা সিহঁতে আল্লাহৰ এনেকুৱা অংশী থিয় কৰাইছেনে যিবিলাকে তেওঁৰ সৃষ্টিৰ নিচিনা (সামান্য কীটপতঙ্গও) সৃষ্টি কৰিছে, যাৰ ফলত (সিহঁতৰ হাতেৰে তৈয়াৰী বিষয়বস্তু আৰু আল্লাহৰ তৈয়াৰী বিশ্বজগত— এই উভয় প্ৰকাৰৰ) সৃষ্টি সিহঁতৰ ওচৰত (আল্লাহ সম্বন্ধে) সন্দেহ ঘটাইছে?” কোৱাঁ— “আল্লাহেই সকলো বস্তুৰ সৃষ্টিকৰ্তা, আৰু তেওঁ একক, সৰ্বাধিনায়ক।”

১৭ (এই উপমাসমূহ বিবেচনা কৰি চোৱা—) তেওঁ আকাশৰ পৰা পানী বৰ্ষণ কৰে, তাৰপাচত জলধাৰা প্ৰবাহিত হয় সিবিলাকৰ পৰিমাপ অনুযায়ী, তেতিয়া খৰস্ৰোতে বৈ লৈ যায় ওপঙি উঠা ফেন-ফোতকাৰ। আৰু যি (ধাতুকে) সিহঁতে জুইত গলায় গহনা-গাঁঠৰি বা যন্ত্ৰপাতি নিৰ্মাণৰ উদ্দেশ্যে তাৰ পৰাও উঠে ইয়াৰ নিচিনা ফেন-ফোতকাৰ। এনেকুৱা (উপমা প্ৰয়োগেৰে) আল্লাহে সত্য আৰু মিথ্যাৰ দৃষ্টান্ত দি থাকে। এতেকে যিবিলাক হ'ল মলি— সেইবিলাক পেলনি যায় জঞ্জালৰূপে, আৰু যি মানুহৰ উপকাৰত আহে সিবিলাক কিন্তু থাকি যায় পৃথিৱীতে। এই দৰেই আল্লাহে উপমা দি থাকে (যাতে মানুহে সহজেই সত্য-অসত্যৰ পাৰ্থক্য বুজিব পাৰে, আৰু সত্যৰ জয় আৰু অসত্যৰ ক্ষয় প্ৰাকৃতিক নিয়ম অনুযায়ী অৱশ্যেই সংঘটিত হ'ব)।

১৮ যিসকলে নিজৰ প্ৰভুৰ প্ৰতি সঁহাৰি দিয়ে তেওঁলোকৰ কাৰণে ৰৈছে কল্যাণ; আৰু যিবিলাকে তেওঁৰ প্ৰতি সঁহাৰি নিদিয়ে— সিহঁতৰ যদি থাকিলহেঁতেন পৃথিৱীত যিকিবা আছে সকলোৱেই আৰু তাৰ লগতে তাৰ সমপৰিমাণ (ধনসম্পদ), তেন্তে সিহঁতে নিশ্চয় সেইখিনি মুক্তিপণ হিচাপে দিলেহেঁতেন। এইবিলাকেই— ইহঁতৰ বাবে (হিচাপ-নিকাচ) হ'ব মন্দ হিচাপ, আৰু সিহঁতৰ আবাস হ'ব জাহান্নাম; আৰু সেইটো বৰ নিকৃষ্ট বাসস্থান।

পৰিচ্ছেদ - ৩

১৯ কি! যিজনে জানে যে তোমাৰ প্ৰভুৰ পৰা তোমাৰ ওচৰত যি অৱতীৰ্ণ হৈছে সেইটো সত্য (আৰু যিজন জ্ঞানালোক প্ৰাপ্ত), সেইজন তাৰ নিচিনানে যিজন অন্ধ? নিসন্দেহে (আল্লাহৰ বাৰ্তা) স্মৰণ কৰিব কেৱল বোধশক্তি থকাসকলেহে,—

২০ যিসকলে আল্লাহৰ (সন্মুখত কৰা) অংগীকাৰ ৰক্ষা কৰে আৰু প্ৰতিজ্ঞাভঙ্গ নকৰে,

২১ আৰু যিসকলে সংযুক্ত ৰাখে (আত্মীয়স্বজন আৰু জীৱজন্তুৰ সৈতে প্ৰেম-প্ৰীতি তথা আদৰ-যত্নৰ মধুৰ সম্পৰ্ক) যিটো সংৰক্ষিত ৰাখিবলৈ আল্লাহে আদেশ কৰিছে, আৰু যিসকলে তেওঁলোকৰ প্ৰভুক ভয় কৰে (পাছত তেওঁৰ উপাসনা কৰাত আৰু দায়-দায়িত্ব পালনত কোনো ভুল-ত্ৰুটি হৈ যায়), আৰু যিসকলে ভয় কৰে মন্দ হিচাপ সম্বন্ধে।

২২ আৰু যিসকলে তেওঁলোকৰ প্ৰভুৰ সন্তুষ্টি লাভৰ অন্বেষণত অধ্যৱসায় অৱলম্বন কৰে, আৰু নামায কায়েম ৰাখে, আৰু আমি তেওঁলোকক যি জীৱনোপকৰণ দিছো তাৰ পৰা যিসকলে গোপনে আৰু প্ৰকাশ্যে ব্যয় কৰে, আৰু ভালেৰে বেয়াক দুৰীভূত কৰে, এওঁলোকেই— এওঁলোকৰ কাৰণেই (নিৰ্ধাৰিত) ৰৈছে চৰম উৎকৰ্ষ আবাস,—

২৩ নন্দন কানন, তাত তেওঁলোকে প্ৰৱেশ কৰিব, আৰু (প্ৰৱেশ কৰিব) তেওঁলোকৰ পিতা-মাতাসকলৰ আৰু তেওঁলোকৰ পতি-পত্নীসকলৰ আৰু তেওঁলোকৰ সন্তান-সন্ততিসকলৰ মাজৰ যিসকলে সৎকৰ্ম কৰিছে; আৰু ফিৰিশ্তাসকল তেওঁলোকৰ সন্মুখত প্ৰৱেশ কৰিব প্ৰত্যেক দুৱাৰেদি;—

২৪ (আগন্তুক সকলক তেওঁলোকৰ অভিনন্দন হ'ব—) “শান্তি বৰ্ষিত হওক তোমালোকৰ ওপৰত কিয়নো তোমালোকে অধ্যৱসায় অৱলম্বন কৰিছিলা; গতিকে কিমান যে ভাল এই চৰমোৎকৰ্ষ আবাস!”

২৫ আৰু যিবিলাকে আল্লাহৰ সৈতে অংগীকাৰ ভঙ্গ কৰে সেইটোৰ সুদৃঢ়কৰণৰ পাছত, আৰু ছিঙি পেলায় (পৰস্পৰৰ প্ৰতি প্ৰীতিৰ সম্বন্ধ) যি সংৰক্ষিত ৰাখিবলৈ আল্লাহে আদেশ কৰিছে, আৰু পৃথিৱীত অশান্তি সৃষ্টি কৰে, ইহঁতেই— ইহঁতৰ কাৰণে ৰৈছে অভিশাপ, আৰু ইহঁতৰেই কাৰণে ৰৈছে (নৰককুণ্ডৰ) নিকৃষ্ট আবাস।

২৬ আল্লাহে (মানুহৰ সৰ্বাঙ্গীণ পৰিপুষ্টিৰ কাৰণে) জীৱিকা বঢ়াই দিয়ে যাকে তেওঁ (যোগ্য হিচাপে) ইচ্ছা কৰে, আৰু (অযোগ্যবিলাকৰ কাৰণে) তেওঁ মাপজোখ কৰে। আৰু সিহঁত পাৰ্থিৱ জীৱনত (আমোদ কৰাতেই) উল্লসিত। অথচ ইহকালৰ জীৱনটোতো পৰকালৰ তুলনাত যৎসামান্য সুখভোগ নহয় জানো!

পৰিচ্ছেদ - ৪

২৭ আৰু যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতে ক'লে— “তেওঁৰ প্ৰতি তেওঁৰ প্ৰভুৰ পৰা এটি নিদৰ্শন কিয় অৱতীৰ্ণ নহয় (তেওঁৰ সত্যতা প্ৰমাণ কৰিবলৈ)?” তুমি কোৱাঁ— “নিসন্দেহে আল্লাহে ভ্ৰান্তপথলৈ যাব দিয়ে যাকে তেওঁ ইচ্ছা কৰে, আৰু তেওঁৰ ফাললৈ পৰিচালিত কৰে যি (তেওঁৰ পিনে) নিবিষ্ট হয়;—

২৮ “যিসকলে (ইছলাম ধৰ্মত) আস্থা স্থাপন কৰিছে আৰু আল্লাহৰ গুণকীৰ্তনত যিসকলৰ হৃদয় প্ৰশান্ত হয় (তেওঁলোকেই সৎপথপ্ৰাপ্ত)।” এইটো (সত্য) নহয়নে যে আল্লাহৰ গুণগানতেই (বিশ্বাসীসকলে) হৃদয়ৰ প্ৰশান্তি লাভ কৰে?

২৯ যিসকলে ঈমান আনিছে আৰু সৎকৰ্ম কৰিছে তেওঁলোকৰ কাৰণেই পৰম সুখ আৰু (স্বৰ্গীয়) শুভ পৰিণাম।

৩০ এইদৰে (পূৰ্ণমাত্ৰাই শিক্ষা প্ৰদান কৰি) তোমাক আমি পঠিয়াইছো এটি জাতিৰ মাজত যাৰ আগেয়ে বহু জাতি (আৰু সিহঁতৰ ৰছুল) গত হৈ গৈছে, যেন তুমি (পূৰ্বৱৰ্তী নবী-ৰছুলৰ নিচিনা) এইবিলাকৰ ওচৰত পাঠ কৰিব পাৰা যি আমি তোমাৰ প্ৰতি প্ৰত্যাদেশ কৰিছো, তথাপি সিহঁতে অবিশ্বাস কৰে পৰম কৰুণাময়ৰ প্ৰতি! তুমি কোৱাঁ—“তেৱেঁই মোৰ প্ৰভু, তেওঁৰ বাহিৰে আন উপাস্য নাই, তেওঁৰেই ওপৰত মই নিৰ্ভৰ কৰো আৰু তেওঁৰ ওচৰলৈকে মোৰ প্ৰত্যাৱৰ্তন।”

৩১ আৰু যদি এনেকুৱা এখন (যান্ত্ৰিক বা পদাৰ্থগত শক্তিসম্পন্ন) কুৰআন থাকিলেহেঁতেন যাৰ দ্বাৰা পাহাৰবিলাক হটাই দিয়া গ'লহেঁতেন অথবা তাৰ দ্বাৰা পৃথিৱীক ছিন্ন-ভিন্ন কৰা গ'লহেঁতেন নাইবা মৃতকক ইয়াৰ দ্বাৰা কথা কোৱাৰ পাৰা গ'লহেঁতেন (তথাপি সিহঁতে ইয়াত বিশ্বাস নকৰে)। বস্তুতঃ হুকুম পূৰাপুৰি আল্লাহৰ। যিসকলে বিশ্বাস কৰিছে তেওঁলোকে নাজানেনে যে যদি আল্লাহে তেনেকুৱা ইচ্ছা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে সকলো মানুহকে একেলগে সৎপথত পৰিচালিত কৰিলেহেঁতেন? আৰু যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতে যি (দুষ্কৰ্ম) কৰে তাৰ কাৰণে সিহঁতৰ ওপৰত বিপৰ্যয়ে আঘাত হানাত ক্ষান্ত নহ'ব, নাইবা এইটো সিহঁতৰ ঘৰবাৰীৰ সমীপতে আপতিত হৈ থাকিব যেতিয়ালৈকে নেকি (সিহঁতৰ চূড়ান্ত পৰাজয় সম্পৰ্কে) আল্লাহৰ ওৱাদা সমাগত হয়। আল্লাহে অৱশ্যে (তেওঁৰ) ওৱাদা খেলাপ নকৰে।

পৰিচ্ছেদ - ৫

৩২ আৰু নিশ্চয় তোমাৰ পূৰ্বে ৰছুলসকলক ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ কৰা হৈছিল; গতিকে যিবিলাকে অবিশ্বাস কৰিছিল সিহঁতক মই অৱকাশ দিছিলো (যেন ইতিমধ্যে সিহঁতে ৰছুলসকলৰ অনুগামী হয়), তাৰপাছত আমি সিহঁতক ধৰিলো; ফলততে কেনেকুৱা (ভয়াবহ) আছিল আমাৰ প্ৰতিফলদান!

৩৩ তেন্তে হ'ব পাৰেনে— প্ৰত্যেক সত্বাই যি অৰ্জন কৰিছে তাত যিজন (—আল্লাহ) অধিষ্ঠিত ৰৈছে (তেওঁ সিহঁতৰ দেৱ-দেৱীৰ নিচিনা কণা কলা আৰু বোবা হয়নে)? তথাপি সিহঁতে আল্লাহৰ সৈতে অংশী থিয় কৰায়! (হে মুহাম্মদ-ছাঃ) তুমি কোৱাঁ— “ইহঁতৰ নাম (অৰ্থাৎ পৰিচয়) কোৱাচোন (কিন্তু ইহঁতৰ নামেৰেও সাৰ্থকতা নাই)।” তেন্তে তোমালোকে তেওঁক জনাব বিচাৰানে পৃথিৱীৰ এনে কিবা (অস্তিত্বহীন) বিষয় যি তেওঁ নাজানে? নে এইটো বাহ্যতঃ এটি (নিৰৰ্থক) কথা মাত্ৰ? নহয়, ইহঁতৰ ছল-চাতুৰী চিত্তাকৰ্ষক যেন লাগে সিহঁতৰ ওচৰত যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰে, আৰু (সেইভাবেই) সিহঁতক ফিৰাই অনা হয় সৎপথৰ পৰা। আৰু (গোঁৱাৰামিৰ বাবে) যাকে আল্লাহে পথভ্ৰষ্ট হ'বলৈ দিয়ে তাৰ কাৰণে তেন্তে কোনো পথপ্ৰদৰ্শক নাই।

৩৪ সিহঁতৰ কাৰণে শাস্তি (ধাৰ্য) ৰৈছে এই দুনিয়াৰ জীৱনতেই, আৰু পৰকালৰ শাস্তিতো আৰু কঠোৰ; আৰু সিহঁতৰ কাৰণে আল্লাহৰ (শাস্তিদানৰ) বিৰুদ্ধে কোনো ৰক্ষাকাৰী নাই।

৩৫ ধৰ্মভীৰুসকলৰ ওচৰত যিটো প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া হৈছে সেই স্বৰ্গোদ্যানৰ উপমা হৈছে ঃ তাৰ তলেদি বৈ গৈছে নিজৰাবোৰ, তাৰ ফলফচল চিৰস্থায়ী আৰু তাৰ ছায়াও (তেনেকুৱাই চিৰস্থায়ী)। এয়ে সেইসকলৰ প্ৰতিদান যিসকলে ধৰ্মপৰায়ণতা অৱলম্বন কৰে, আৰু অবিশ্বাসীবিলাকৰ প্ৰতিফল হৈছে (নৰকৰ) জুই।

৩৬ আৰু যিসকলক আমি (ইতিপূৰ্বে) ধৰ্মগ্ৰন্থ দিছো (অৰ্থাৎ ইহুদী ধৰ্মাৱলম্বীৰ পৰা যিসকলে ইছলামধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিছে) সেইসকলে আনন্দবোধ কৰে যি তোমাৰ ওচৰত অৱতীৰ্ণ হৈছে তাত (কিয়নো পূৰ্বৱৰ্তী গ্ৰন্থৰ বাণীসমূহ কুৰআনত পূৰ্ণতা প্ৰাপ্ত হৈছে), আৰু (বিভিন্ন) গোত্ৰবিলাকৰ মাজত এনেকুৱাও

আছে যি ইয়াৰ কিছু অংশ অস্বীকাৰ কৰে। (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ– “নিসন্দেহে মই আদিষ্ট হৈছো যে মই আল্লাহৰেই উপসনা কৰিম আৰু তেওঁৰ সৈতে কোনো অংশী থিয় নকৰাম। তেওঁৰেই প্রতি মই (সকলোকে) আহ্বান কৰিম আৰু তেওঁৰেই পিনে মোৰ প্রত্যাৱর্তন।”

৩৭ আৰু এইদৰেই আমি এইটো অৱতাৰণ কৰিছো– এটি হুকুম, (তোমাৰ মাতৃভাষা) আৰবীত (যাতে আৰববাসীৰ দ্বাৰা ইয়াৰ বাণী দেশ-বিদেশত প্রচাৰ হয়)। আৰু তুমি যদি সিহঁতৰ খেয়াল-খুচিৰ অনুসৰণ কৰা তোমাৰ ওচৰলৈ জ্ঞানৰ যি আহিছে তাৰ পাচতো, তেন্তে আল্লাহৰ (শাস্তিদানৰ) বিৰুদ্ধে তুমি নাপাবা কোনো বন্ধু-বান্ধৱ, আৰু নাই কোনো ৰক্ষক।

পৰিচ্ছেদ – ৬

৩৮ আৰু অৱশ্যেই তোমাৰ আগতেও আমি ৰছুলসকলক পঠিয়াইছো (পৃথিবীৰ বিভিন্ন সম্প্রদায়লৈ), আৰু তেওঁলোকৰ কাৰণে আমি দিছিলো স্ত্রীসকল আৰু সন্তান-সন্ততি (যাতে আদর্শ সংসাৰ-ধর্ম পালন কৰি তেওঁলোক জনগণৰ পথিকৃত হ'ব পাৰে), আৰু কোনো ৰছুলৰ পক্ষে এইটো নহয় যে তেওঁ কোনো নিদর্শন (বা দৈৱঘটনা) লৈ আহিব আল্লাহৰ অনুমতি ব্যতিৰেকে। প্রত্যেক (দৈৱঘটনা ঘটাৰ) নির্ধাৰিত সময়ৰ কাৰণে (আল্লাহৰ) বিধান ৰৈছে।

৩৯ আল্লাহে বিলুপ্ত কৰে যি তেওঁ ইচ্ছা কৰে, আৰু প্রতিষ্ঠিতও কৰে (যি ভাল পায়); আৰু তেওঁৰেই ওচৰত ৰৈছে ধর্মগ্রন্থৰ ভিত্তি (গতিকে তেওঁৰ বাণী পৃথিবীত অৱশ্যই প্রতিষ্ঠিত হ'ব)।

৪০ আৰু তোমাক যদি (তোমাৰ জীৱদ্দশাত) আমি দেখাওঁ সিহঁতক যি (শাস্তি) ওৱাদা কৰিছো তাৰ কিছু অংশ অথবা (তাৰ আগতেই) তোমাৰ মৃত্যু ঘটাই দিওঁ (তাতে সিহঁতৰ শাস্তি সম্বন্ধে সন্দেহৰ একো নাই),– সর্বাৱস্থায় তোমাৰ ওপৰত (দায়িত্ব) হৈছে (আল্লাহৰ বাণী মানুহৰ ওচৰত) পৌছাই দিয়া, আৰু আমাৰ ওপৰত হৈছে হিচাপ গ্রহণ (গতিকে ধর্মৰ কাৰণে কোনেও কাৰোৰ উপৰত জবৰদস্তি চলাব নোৱাৰিব)।

৪১ ইহঁতে নেদেখেনে যে আমি এই দেশখনত (ইছলামী বা-বতাহ) লৈ আহিছো (আৰু অবিশ্বাসীবিলাকৰ প্রভাৱৰ পৰা) ইয়াক সংকুচিত কৰিছো তাৰ চৌহদৰ পৰা? আল্লাহে (সঁচা-মিছাৰ পৰিণতি সম্পর্কে) ৰায় দান কৰে, তেওঁৰ হুকুম প্রতিহত হোৱাৰ নহয়। আৰু তেওঁ হিচাপ-নিকাচত খৰতকীয়া।

৪২ আৰু সিহঁতৰ পূর্বৱর্তী কালত যিবিলাক আছিল সিহঁতেও নিশ্চয় (ৰছুলসকলৰ বিৰুদ্ধে) চক্রান্ত কৰিছিল, কিন্তু সমস্ত পৰিকল্পনাই আল্লাহৰ (অধীন)। তেওঁ জানে প্রত্যেক সত্বাই কি অর্জন কৰে। আৰু অবিশ্বাসীবিলাকে অচিৰেই জানিব পাৰিব কাৰ নিমিত্তে ৰৈছে (বেহশ্বতৰ) চৰম উৎকর্ষ আবাস।

৪৩ আৰু যিবিলাকে অবিশ্বাস পোষণ কৰে সিহঁতে কয়– “তুমি (আল্লাহৰ) ৰছুল নোহোৱা।” (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ– “মোৰ আৰু তোমালোকৰ মাজত সাক্ষীৰূপে আল্লাহেই যথেষ্ট, আৰু (তেনেকুৱা নির্ভৰযোগ্য সাক্ষী হৈছে) তেওঁ যাৰ ওচৰত ৰৈছে (পূর্বৱর্তী) ধর্মগ্রন্থৰ জ্ঞান।”

* * * * * * * * * * * *